

Súd: Okresný súd Prievidza
Spisová značka: 18C/1/2019
Identifikačné číslo súdneho spisu: 3819200197
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 10. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Zuzana Kotríková
ECLI: ECLI:SK:OSPD:2019:3819200197.6

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prievidza sudkyňou JUDr. Zuzanou Kotríkovou v právnej veci žalobcu: M. Y., narodený XX.XX.XXXX, trvale bytom C., O. J. R. XXX/X, občan SR, právne zastúpený: JUDr. Jozef Námešný, advokát, so sídlom Prievidza, Nábr. sv. Cyrila 47 proti žalovanej: J. R., narodená XX.XX.XXXX, trvale bytom C. č. XX, občan SR, o zaplatenie 2.000,- Eur s príslušenstvom, takto

rozhodol:

- I. Súd žalobu z a m i e t a.
- II. Žalovanej nárok na náhradu trov konania n e p r i z n á v a.

o d ô v o d n e n i e :

(1) Žalobca sa podanou žalobou dňa 14.01.2019 domáhal voči žalovanej zaplatenia 2.000,- Eur s úrokom z omeškania vo výške 5,00 % ročne zo sumy 2.000,- Eur od 01.01.2017 do zaplatenia a náhrady trov konania. Žalobu odôvodnil tým, že na základe ústnej zmluvy žalobca dňa 20.10.2016 požičal žalovanej sumu 2.000,- Eur tak, že v tento deň jej odovzdal túto sumu v Herni na Rozvoji v Prievidza, pričom svedkami pri odovzdaní finančných prostriedkov žalovanej boli V. I. a D. B.. Podľa ústnej dohody mala žalovaná vrátiť požičané finančné prostriedky najneskôr do 31.12.2016, napriek viacerým ústnym príslubom žalobcovi finančné prostriedky doposiaľ nevrátila. Naposledy žalobca vyzval žalovanú k vráteniu zapožičaných finančných prostriedkov prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 13.11.2018, avšak žalovaná na tento pokus o zmier žiadnym spôsobom nereagovala. Z uvedeného dôvodu žalobca žiada, aby súd podanej žalobe vyhovel.

(2) Po vydaní platobného rozkazu dňa 18.02.2019, č.k. 18C/1/2019-12 žalovaná podala v zákonnej lehote odpor, ktorý odôvodnila tým, že žalobcovi zakladala spoločnosť a následne mu aj spracovávala účtovnú evidenciu. Spolupráca so žalobcom nebola korektná a preto žalovaná ukončila so žalobcom spoluprácu v marci roku 2018. Od žalovaného ale za posledné tri mesiace nedostala zaplatené za prácu, nedohodli sa a všetky kontakty so žalobcom prerušila. Nikdy si od žalobcu žiadne peniaze nepožičala a nikdy pri tom ani nemohol mať svedkov, ako to tvrdí. So žalobcom sa v herni na Rozvoji stretávala pracovne, niekedy tam bola prítomná aj p. V. I., niekedy p. D. B.. Nikdy sa s nimi ale nestretla tak, aby tam boli prítomní všetci traja. Uvedené svedectvo je klamstvo a nezakladá sa na pravde a preto žalovaná považuje žalobu za nedôvodnú v celom rozsahu a žiada súd, aby túto zamietol.

(3) V replike zo dňa 31.05.2019 žalobca označil tvrdenia žalovanej za sčasti irelevantné a sčasti nepravdivé. Zotrval na žalobe v celom rozsahu a trval na vykonaní dokazovania výsluchom ním navrhnutých svedkov.

(4) V duplike zo dňa 17.07.2019 žalovaná zopakovala svoju procesnú obranu, že od žalobcu si žiadne finančné prostriedky nepožičala. Práve ona mala od žalobcu dostať odmenu za prácu, ktorú od neho doposiaľ nedostala a teda je žalobca jej dlžníkom, na čo má aj svedkov a to p. N. M., ktorá od žalobcu

počula, že žalovanej dlží peniaze. Aj p. M. žalobca dlhuje peniaze a teda žalovaná nie je jediná, komu žalobca peniaze dlží. Žiadala o vypočutie svedka p. N. M..

(5)Súd na súdnom pojednávaní dňa 13.09.2019 vykonal dokazovanie výsluchom žalobcu, žalovanej, navrhovaných svedkov, oboznámením sa s listinnými dôkazmi a to najmä: žalobou č.l. 1 a 2, upomienkou - pokusom o zmier č.l. 4, platobný rozkazom č.l. 12, odporom č.l. 22 a 23, uznesením č.l. 24, replikou č.l. 27, duplikou č.l. 34, žiadosťou o odročenie pojednávania č.l. 40, uznesením č.l. 45 a ostatným obsahom súdneho spisu sp. zn. 18C/1/2019. Súd nevykonal dokazovanie oboznámením listinných dôkazov, ktoré na pojednávanie priniesla žalovaná, tieto listinné dôkazy napokon súdu ani nepredložila s poukazom na prezentovaný postoj súdu, že listinné dôkazy o tom, kde všade je žalobca aktuálne zadlžený, o tom aké pracovné úlohy súvisiace s vedením účtovnej evidencie pre žalobcu vykonávala a o tom, že jej žalobca zostal za odvedenú prácu dlžný peniaze nemôžu privodiť účinné popretie skutkových tvrdení v tomto spore podľa § 151 ods. 2 Zák.č. 160/2015 Z.z. Civilného sporového poriadku.

(6) Vykonaným dokazovaním s prihliadnutím k obsahu vyjadrení strán sporu v ich písomných vyjadreniach a na pojednávaní súd zistil tento skutkový stav:

(6.1.) Z upomienky (pokus o zmier) zo dňa 13.11.2018 je zrejmé, že žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu vyzval žalovanú titulom ústnej zmluvy o pôžičke k vráteniu požičanej sumy 2.000,- Eur a to najneskôr do 30.11.2018, podľa poznámky na tejto listine bola výzva daná na poštovú prepravu 13.11.2018.

(6.2.)Žalobca vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že on žalovanej skutočne sumu 2.000,- Eur požičal. Udialo sa v jeho prevádzke herne, ktorú vlastnil 5 rokov spolu s jeho spoločníkom p.B.. Žalovaná pre ich spoločnosť pracovala ako ekonómka a stretávali sa s ňou pravidelne, aj p. I., ktorá v prevádzke pracovala sa s ňou tiež pravidelne stretávala. Sumu 2.000,- Eur, ktorú požičal žalovanej si on požičal z firemných finančných prostriedkov (pretože on svoje peniaze nemal) po tom, čo s tým jeho spoločník p. B. súhlasil. Následne túto sumu p. I. (ktorá mala v prevádzke vtedy služby) vybrala z trezoru a podala jej ich, je to zapísané aj v kalendári, že žalovaná má dlžobu. Sumu 2.000,- Eur žalovanej vydávala p. I., pretože ona mala na starosti výplaty výhier z automatov. Pri odovzdaní peňazí bola p. I. a p. B.s, zároveň žalobca tvrdí, že sa dohodol so žalovanou na vrátení sumy do dvoch mesiacov a počítali s tým, že ich žalovaná vráti do konca roka 2016. On si pritom bol vedomý toho, že do konca mesiaca októbra 2016 musí sám túto sumu vrátiť do firemných prostriedkov, pretože ku koncu každého mesiaca sa robila v herni uzávierka. Sumu 2.000,- eur do firmy aj vrátil, pričom žalovaná mu doposiaľ túto sumu nevrátila napriek tomu, že ju vyzýval k jej vráteniu.

(6.3.)Zástupca žalobcu pred súdom uviedol, že žalobca sa v celom rozsahu pridrižiava podanej žaloby zo dňa 14.1.2019. Tvrdil, že žalobca na základe ústnej dohody zapožičal žalovanej dňa 20.10.2016 čiastku 2.000,- Eur s tým, že sa ústne dohodli na jej vrátení do 31.12.2016. Navrhol vypočuť svedkov, ktorí boli priamo prítomní pri tom, ako došlo k prevzatíu sumy 2.000,- Eur. Mal za to, že z vykonaného dokazovania jednoznačne vyplynulo (keďže pôžička je reálny kontrakt), že žalobca ako fyzická osoba reálne požičal žalovanej spornú sumu, pričom v čase pôžičky si on sám ako fyzická osoba tento obnos požičal z finančných prostriedkov spoločnosti a následne sumu 2.000,- Eur žalobca pred svedkami žalovanej odovzdal.

(6.4.)Žalovaná pred súdom vo svojej výpovedi uviedla, že žalobcu nikdy o pôžičku v sume 2.000,- Eur nežiadala a nikdy s ním neuzavrela zmluvu o pôžičke. Má vedomosť aj od iných osôb, že žalobca je gambler, má veľa exekúcií, nemal peniaze, takže nevie, prečo by jej uvádzanú sumu požičiaval. Do prevádzky herne chodila asi dvakrát do mesiaca, p. I. pozná osobne, robila v herni čašníčku. P. B. pozná, v kancelárii herne sa s ním ale stretla iba jediný krát a to na začiatku ich spolupráce, v herni je pravda že ho pár krát stretla ale veľmi málo (2-3 krát do roka), a potom až v roku 2017, kedy p. B. chcel prepísať spoločnosť na jeho manželku, pričom od 21.09.2017 bola prepísaná spoločnosť na manželku svedka p. B., k výpovedi svedka p. B. uviedla, že svedok klame ak tvrdí, že sa spolu stretli 20.10.2016 v herni.

(6.5.)Svedok p. V. I. vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že so žalobcom žije 10 rokov, pracovala pre neho ako krupierka v herni, kde pracuje od roku 2012. Žalovanú pozná, bola to jej priateľka. Žalobca spolu s p. B. boli spolumajitelia herne, podnikali pod obchodným menom K. s.r.o.. Žalovaná chcela požičať sumu 2.000,- Eur, ona bola pri tom aj keď si žalovaná túto sumu 2.000,- Eur prevzala. Ku dňu,

kedy malo dôjsť k uzavretiu ústnej pôžičky uviedla, že v ten deň poobede žalovaná prišla do herne a oslovila žalobcu, či jej požičia, na čo žalobca povedal že dobre a dohodli sa na vrátení do konca roka 2016. Žalobca nemal pri sebe peniaze, tak volal p. B., že či môže tieto žalovanej požičať z trezoru herne, suma 2000,- eur v bankovkách po 50 a 100,- eur sa žalovanej odovzdala. Pri odovzdávaní bola ona, žalobca a p. B.. Žiadny doklad o tom vystavený nebol, pretože mali dobré vzťahy so žalovanou. Svedkyňa uviedla, že reálne tieto peniaze odovzdal žalovanej žalobca po tom, čo ich ona vybrala z trezoru a dala ich žalobcovi. Vie o tom, že žalovaná žalobcovi dlžnú sumu nevrátila, neskôr ani nedvíhala telefonáty, zatajovala sa. Požičanie sumy 2000,- Eur ona sama poznačila aj do kalendára.

(6.6.) Svedok p. D. B. vo svojej výpovedi pred súdom uviedol, že žalobcu pozná 15 rokov, mali spolu firmu Herňu Granát s.r.o. a podnikali spolu do roku 2016, kedy sa firma prepísala na jeho manželku. Uviedol, že v októbri 2016 poobede prišiel ako mal vo zvyku do herne, pričom žalobca so žalovanou sedeli v kancelárii, na čo ho oslovil žalobca, že by žalovaná potrebovala požičať 2.000,- Eur ale že on takúto sumu nemá a že či si môže zobrať z firemných peňazí. V tom čase už bola majiteľkou firmy jeho manželka. Žalobca tak zobral peniaze z trezoru s tým, že ich tam aj vráti. Svedok tvrdil, že bol fyzicky pri tom, keď bola suma 2.000,- Eur odovzdávaná žalovanej, prebehlo to tak, že bola zavolaná p. I., ktorá mala vtedy službu, tá suma 2.000,- Eur vybrala z trezoru, dala ju žalobcovi a ten ich dal žalovanej. Žalobca mu oznámil, že žalovaná tieto peniaze do konca roka vráti, čo jeho ale nezaujímalo, pretože žalobcovi vopred povedal, že túto sumu jej požičiava na „svoje triko“ a že on si požičiava z firmy a on túto sumu musí do firmy aj vrátiť a ako si to dohodne žalobca so žalovanou, to už je jeho problém, do konca mesiaca sa však suma musela do firemných prostriedkov vrátiť a na konci mesiaca to muselo byť vyrovnané. Žalobca na konci mesiaca túto sumu do firemných peňazí aj vrátil. Svedok zároveň potvrdil, že pracuje na týždňové turnusy v Rakúsku a pracoval tam takýmto spôsobom aj v októbri 2016.

(6.7.) Svedok p. N. M. vo svojej výpovedi pred súdom uviedla, že obidve strany sporu pozná. Žalobcu pozná preto, že pre neho pracovala v jeho nehnuteľnosti v Chorvátsku a so žalovanou sa stretla práve na dovolenke v Chorvátsku. Ona od žalobcu doposiaľ nedostala vyplatenú mzdu. Vyjadrila subjektívnu pochybnosť, že by žalobca žalovanej požičiaval sumu 2.000,- Eur, keď ani ju doposiaľ nevyplatil. Bola svedkom toho, ako žalobca s p. I. počas dovolenky v Chorvátsku na žalovanú nadávali, zároveň si aj na verejnosti vykrikovali, že žalobca má veľa dlžôb. Tvrdila, že žalobca jej dlhuje mzdu a myslí si, že žalobca je dlžný aj žalovanej.

(6.8.) Z fotokópie strany stolového kalendára na rok 2016 v 42. kal. týždni je ku dňu 20.10. poznámka „Rudy-požičal Pôžička J. H. 2000,-“

(7) Sporové občianske súdne konanie je ovládané prejednacou zásadou, ktorá spočíva v tom, že tvrdenie skutočností a navrhovanie dôkazov na ich preukázanie je zásadne vecou strán sporového konania. Podľa prejednacej zásady je súd oprávnený založiť rozhodnutie na skutočnostiach predložených (tvrdených a preukázaných) procesnými stranami. S prejednacou zásadou súvisia procesné inštitúty povinnosti tvrdenia (bremenom tvrdenia) a dôkaznej povinnosti (dôkazné bremeno). Dôkazná povinnosť je povinnosťou strany sporu označiť dôkazy (dôkazné prostriedky) na preukázanie tvrdených skutočností. Pokiaľ takéto dôkazy neuvedie, neunesie dôkazné bremeno. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadreniach. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu, v ktorom spočíva na strane sporu. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie súdu, ktoré vychádza zo skutkového základu, zisteného z dôkazov navrhnutých stranami sporu. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť strany sporu za výsledok konania, ktorý závisí od zistených a vykonaných dôkazov.

(8) Podľa Čl. 8 zák.č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len „CSP“) strany sporu sú povinné označiť skutkové tvrdenia dôležité pre rozhodnutie vo veci a podprieť svoje tvrdenia dôkazmi, a to v súlade s princípom hospodárnosti a podľa pokynov súdu.

(9) Podľa Čl. 15 ods. 1 CSP dôkazy a tvrdenia strán sporu hodnotí súd podľa svojej úvahy v súlade s princípmi, na ktorých spočíva tento zákon.

(10) Podľa § 191 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo počas konania najavo.

(11) Podľa § 215 ods. 1 a 2 CSP súd rozhodne na základe zisteného skutkového stavu. Skutkový stav sa zisťuje procesným postupom podľa tohto zákona.

(12) Podľa § 657 Občianskeho zákonníka zmluvou o pôžičke prenecháva veriteľ dlžníkovi veci určené podľa druhu, najmä peniaze, a dlžník sa zaväzuje vrátiť po uplynutí dohodnutej doby veci rovnakého druhu.

(13) V zmysle vyššie citovaných zákonných ustanovení je zmluva o pôžičke reálnou zmluvou. Podstatnými náležitosťami tejto zmluvy je dohoda o prenechaní vecí, t.j. jej reálnom odovzdaní, druhové určenie veci, povinnosť vrátiť vec rovnakého druhu a dohoda o určení času vrátenia. Premetom zmluvy o pôžičke môže byť akákoľvek druhovo určená vec, ktorá je spôsobilá byť predmetom občianskoprávných vzťahov. Zmluva o pôžičke je zmluvou reálnou, to znamená, že pre jej platnosť sa vyžaduje v čase jej uzavretia aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky. Je pravdou, že zákon nevyžaduje, aby táto zmluva bola uzatvorená písomne, takže stačí aj jej ústna forma, prípadne môže byť uzavretá konkludentne, avšak pre jej platnosť, teda aby bola platne uzatvorená sa vyžaduje reálne odovzdanie predmetu pôžičky. Základnou povinnosťou dlžníka je potom vrátiť vec rovnakého druhu, rovnakého množstva a rovnakej kvality.

(14) V konaní bolo sporné, či medzi stranami sporu došlo k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke, na základe ktorej potom žalovanej vznikla povinnosť vrátiť žalobcovi žalovanú sumu 2.000,- Eur s príslušenstvom. Žalobcu zaťažovalo dôkazné bremeno na preukázanie svojho tvrdenia, že dňa 20.10.2016 uzavrel so žalovanou ústnu zmluvu o pôžičke, na základe ktorej žalobca požičal žalovanej sumu 2.000,- Eur v hotovosti k rukám žalovanej. Žalobcu teda zaťažovalo dôkazné bremeno preukázať súdu, že došlo k reálnemu odovzdaniu sumy 2.000,- Eur žalovanej. Zmluva o pôžičke je reálnou zmluvou, pretože na vznik záväzkového vzťahu sa vyžaduje aj reálne odovzdanie veci dlžníkovi a to buď bezhotovostným spôsobom na účet dlžníka alebo odovzdaním v hotovosti. Preukázanie reálneho poskytnutia peňažných prostriedkov bolo podmienkou zistenia, či došlo k vzniku zmluvy o pôžičke, keďže zmluva o pôžičke má reálnu povahu a na jej vznik je potrebné okrem dohody strán aj reálne odovzdanie predmetu pôžičky dlžníkovi.

(15) V civilnom procese sa uplatňuje zásada voľného hodnotenia dôkazov. Zásada voľného hodnotenia dôkazov vyjadruje, že skutkový záver, ktorý sudca urobí o pravdivosti alebo nepravdivosti tvrdených skutočností vzhľadom k zisteniam získaným z vykonaných dôkazov, je vecou vnútorného presvedčenia sudcu a jeho logického myšlienkového postupu. Ak súd vykonal viacero dôkazov, nemôže prihliadať iba k niektorým z nich a urobiť iba tieto dôkazy predmetom svojich úvah a svojho hodnotenia, pričom ostatné dôkazy iba konštatuje, ale každý z vykonaných dôkazov musí urobiť predmetom svojich úvah a hodnotenia a to aj v negatívnom zmysle, t.j. vysvetlením, prečo k zisteniam plynúcim z niektorých dôkazov nie je možné prihliadať (napr. že dôkazy nie sú hodnoverné, zistenia z dôkazov plynúce nie sú logicky opodstatnené a pod.) a to najmä vtedy, ak si tieto zistenia z jednotlivých dôkazov plynúce vzájomne odporujú alebo sa dokonca úplne vylučujú. Výsledkom voľného hodnotenia dôkazov je potom objektivizované vnútorné presvedčenie, či určité skutkové tvrdenie bolo dokázané alebo nie. Sudca má považovať za dokázané len tie skutočnosti, ktorým na základe slobodného vnútorného presvedčenia prizná hodnotu pravdivosti. Prednesy strán podliehajú v procese dokazovania voľnému hodnoteniu a zámerné uvádzanie nepravdivých prednesov môže mať negatívne dôsledky pri hodnotení dôkazov znížením vierohodnosti strany, ktorá klamala. Zatajovanie alebo klamanie môže mať za následok stratu vierohodnosti predkladaného dôkazu, svedka, alebo jednej z procesných strán.

(16) Ústne dojednaná zmluva o pôžičke je neformálny právny vzťah, ktorý je však potrebné nielen tvrdiť, ale aj preukázať, a to v už vyššie uvedenej pravdepodobnosti hraničiacej s istotou, nepripúšťajúcou rozumne pochybnosti. Na preukázanie svojich tvrdení ohľadom poskytnutia pôžičky žalobca navrhol priame dôkazy iba vlastnou výpoveďou a vypočúvaním svedkov p. V. I. a p. D. B., ktorí mali byť prítomní pri poskytnutí pôžičky žalovanej. Záznam v kalendári žiadnu podstatnú dôkaznú hodnotu nemá. Z

priebehu súdneho pojednávania dňa 13.09.2019 bolo zrejmé, že medzi žalovanou a svedkom p. I. I. je výrazný negatívny vzťah, ktorý súvisí s ukončením pracovného vzťahu so žalovanou. Dôkaz výsluchom svedka p. I. I. bol jedným z kľúčových dôkazov žalobcu, ktorý mal preukázať pravdivosť jeho tvrdení. Negatívne nastavenie navrhnutého svedka p. I., ktoré nie je neutrálne a objektívne má tiež vplyv na dôveryhodnosť výpovede svedka a je preto tiež potrebné vziať do úvahy aj tieto skutočnosti a zohľadniť ich pri hodnotení dôkazov a tvrdení, produkovaných žalobcom. V tejto súvislosti však súd dodáva, že pri posúdení vierohodnosti svedeckej výpovede samotný vzťah svedka k jednej zo strán sporu nemôže byť sám osebe dôvodom pre diskvalifikáciu výpovede takéhoto svedka (z Nálezu ÚS SR sp. zn. III. ÚS 276/2014 zo dňa 9.6.2015 „Spochybňovanie objektívnosti výpovedí svedkov a účastníkov konania iba na základe ich kolegiálneho alebo iného rodinného či spoločenského vzťahu bez toho, aby vierohodnosť výpovedí spochybňovali aj iné, objektívne zadokumentované skutočnosti a dôkazy, by v prípadoch, kedy jediným dostupným dôkazom je práve iba výpoveď účastníkov konania či svedkov majúcich medzi sebou takýto vzťah, viedlo k nemožnosti uniesť dôkazné bremeno navrhovateľom a zároveň by viedlo k vytvoreniu neakceptovateľnej „prezumpcie nepravdivosti“ svedeckých výpovedí či tvrdení účastníkov konania.“). Uvedené súd udáva vo vzťahu k svedkovi p. I. I., ktorá je dlhoročnou životnou partnerkou žalobcu. Súd dospel k záveru, že tvrdenia a dôkazy produkované zo strany žalobcu, ktorými malo byť preukázané poskytnutie spornej pôžičky nie sú dostatočne hodnoverné, resp. sú nedôveryhodné. Žalobca vo svojom výsluchu tvrdil, že sumu 2.000,- Eur žalovanej požičal dňa 20.10.2016 v priestoroch herne. K odovzdaniu malo dôjsť tak, že po dohode so spoločníkom p. B. mala fyzicky vybrať p. I. sumu 2.000,- Eur z trezora, kde boli uložené firemné finančné prostriedky, a následne ona mala túto sumu fyzicky dať žalovanej s tým, že ju vráti do konca roka 2016. Žalobca opakovane potvrdil, že sumu 2.000,- Eur žalovanej reálne dávala v hotovosti p. I., čo odôvodnil tým, že ona mala na starosti výplatu výhier z bankomatov. Tvrdil, že sumu 2.000,- Eur pritom on sám musel do firemných prostriedkov do konca mesiaca október vrátiť zo svojich vlastných prostriedkov, pričom mu doposiaľ žalovaná suma 2.000,- Eur nevrátila. Naopak obaja žalobcom navrhnutí svedkovia (ktorí síce potvrdili, že majú vedomosť o tom, že došlo medzi žalobcom a žalovanou k uzavretiu ústnej zmluvy o pôžičke) tvrdili, že videli ako došlo k odovzdaniu sumy 2.000,- Eur žalovanej, avšak skutkový dej reálneho odovzdávania sumy 2.000,- Eur opísali rozporne s výpoveďou žalobcu keď uviedli, že k fyzickému odovzdaniu sumy 2.000,- Eur malo dôjsť tak, že p. I. sumu 2.000,- Eur z trezoru vybrala, bankovky odovzdala žalobcovi a ten ich vydal žalovanej ako pôžičku. Žalobca tak vlastnou procesnou činnosťou takto definitívne vyvrátil akúkoľvek mieru dôveryhodnosti vlastných svedkov. Z výpovede svedka p. V. I. bolo ďalej zistené, že žalobca mal pred poskytnutím pôžičky telefonovať p. B. z dôvodu, aby dostal od spoločníka súhlas s požičaním sumy 2.000,- Eur z firemných finančných prostriedkov za účelom toho, aby túto sumu mohol žalobca ako fyzická osoba požičať žalovanej. Avšak svedok p. B. žiadny telefonát nepotvrdil, naopak dej rozhodného dňa opísal súdu tak, že fyzicky prišiel do prevádzky herne kde videl ako žalobca a žalovaná sedia v kancelárii, o niečom sa rozprávajú, na čo sa žalobca opýtal p. B., či žalovanou žiadanú sumu môže zobrať z kasy, pretože on sám pri sebe takúto sumu nemá. Žalovaná mala za to, že svedok p. B. klame a vyjadrila pochybnosť aj o tom, či sa v danom čase, kedy malo údajne dôjsť k uzavretiu pôžičky (20.10.2016) vôbec svedok p. B. zdržiaval na území Slovenska, pretože pracuje v zahraničí. Prácu v zahraničí na týždňové turnusy potvrdil sám svedok p. B. keď uviedol, že pracuje v Rakúsku a pracoval tam aj v októbri roku 2016. V tejto súvislosti súd poukazuje na zásadu kontradiktórnosti civilného sporového konania (na ktorú súd opakovane poukázal aj v priebehu súdneho pojednávania), kedy súd vykonáva dôkazy len na návrh strán sporu, preto ak žalovaná spochybnila, že sa dňa 20.10.2016 p. B. na území SR nenachádzala, nenavrhol k tomuto tvrdeniu žiaden relevantný dôkaz, ktorým by toto hodnoverne preukázala. Žalovaná taktiež tvrdila, že p. I., ktorá mala byť v inkriminovaný deň 20.10.2016 v prevádzke herne a fyzicky prítomná pri odovzdávaní sumy 2.000,- Eur bola v období, kedy žalovaná pre žalobcu pracovala ako ekonómka práceneschopná, žiadny relevantný dôkaz ktorý by preukazoval tvrdenie, že p. I. bola dňa 20.10.2016 práceneschopná žalovaná do sporu nepredložila, hoci ako sama uviedla disponuje týmito údajmi vo svojom počítači. Výsluch svedka p. N. M. nie je priamym dôkazom k preukázaniu poskytnutia pôžičky, pretože už z pojmového vymedzenia svedka vyplýva, že svedkom môže byť iba osoba, ktorá priebeh skutkového deja sama vnímala.

(17) V danom prípade bolo pre posúdenie oprávnenosti nároku žalobcu rozhodujúcim zistenie, či došlo k odovzdaniu predmetu pôžičky žalovanej, keďže podľa § 657 Občianskeho zákonníka k zmluve o pôžičke nedochádza len na základe dohody zmluvných strán ale až skutočným odovzdaním predmetu pôžičky dlžníkovi. Povinnosť označiť dôkazy sa vzťahuje na všetky tvrdenia, ktoré žalobca uviedol v žalobe a vo vyjadreniach. Cieľom dôkaznej povinnosti je unesenie dôkazného bremena v rozsahu v ktorom spočíva na účastníkovi konania. Nesplnenie dôkaznej povinnosti prináša so sebou také rozhodnutie

súdu ktoré vychádza zo skutkového základu zisteného z dôkazov navrhnutých účastníkom konania. Dôkazným bremenom v spojitosti s dôkaznou povinnosťou sa rozumie zodpovednosť účastníka za výsledkom konania, ktorý závisí od zistených a vykonaných dôkazov. Súd dospel k záveru, že žalobca nepredložil súdu žiadny svojou povahou nezávislý dôkaz, ktorým by bolo možné jeho tvrdenia verifikovať v miere dostatočnej pre vytvorenie skutkového záveru, že ním tvrdenú pôžičku žalovanej skutočne poskytol. V zmysle zásady „vigilantibus iura scripta sunt“ t.j. práva patria len bdelym, teda tým, ktorí sa aktívne zaujímajú o ochranu a výkon svojich práv a ktorí svoje procesné oprávnenia uplatňujú včas a s dostatočnou starostlivosťou a predvídavosťou súd nemohol záznam v kalendári vyhodnotiť ako dôkaz, ktorý má podstatnú dôkaznú hodnotu, pritom opak by bol pravdou, ak by bol daný záznam opatrený čo i len vlastnoručným podpisom žalovanej.

(18) Vyhodnotením každého dôkazu jednotlivo a všetkých dôkazov vo vzájomných súvislostiach s prihliadnutím na všetky skutočnosti, ktoré v priebehu konania vyšli najavo, tak súd dospel ku skutkovému záveru, že žalobcom tvrdená pôžička vo výške 2.000,- Eur, ktorú mal poskytnúť žalovanej dňa 20.10.2016 nie je preukázaná v potrebnej miere zodpovedajúcej praktickej istote bez akýchkoľvek rozumných pochybností. Po zvážení všetkých vykonaných dôkazov súd dospel k záveru, že žalobca v konaní neunesol dôkazné bremeno, ktoré ako žalobca uniesť mal, preto súdu nezostávalo iné ako podanú žalobu ako nedôvodnú zamietnuť, keď nemal vôbec preukázaný vznik právneho vzťahu zo zmluvy o pôžičke medzi žalobcom a žalovanou, z ktorého tak nemohlo žalobcovi vzniknúť žiadne právo na plnenie.

(19) O trovách konania bolo rozhodnuté podľa § 255 ods. 1 CSP, kedy súd prizná strane náhradu trov konania podľa pomeru jej úspechu vo veci. Žalovaná bola v konaní úspešná v rozsahu 100 %, preto jej patrí nárok na náhradu trov konania. Žalovaná si však v konaní v podanom odpore zo dňa 16.04.2019 uplatnila trovy konania spočívajúce v úhrade súdneho poplatku za podaný odpor, pričom podľa aktuálneho znenia zák.č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch sa súdny poplatok za podaný odpor nevyrubuje. S poukazom na to, že iné trovy konania si žalovaná neuplatnila ani nevyplývali z obsahu súdneho spisu súd rozhodol tak, že žalovanej nárok na náhradu trov konania nepriznal.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku je prípustné odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia, písomne na Okresný súd Prievidza v dvoch vyhotoveniach. O odvolaní rozhoduje Krajský súd v Trenčíne.

Podľa § 363 Zákona č. 160/2015 Z.z. Civilný sporový poriadok (ďalej len CSP), v odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Podľa § 364 CSP, rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Podľa § 365 ods. 1 CSP, odvolanie možno odôvodniť len tým, že neboli splnené procesné podmienky; súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces; rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd; konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci; súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností; súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam; zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené; alebo rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a podľa § 62 ods. 1 CMP aj tým, že súd prvej inštancie nesprávne alebo neúplne zistil skutočný stav veci.

Podľa § 365 ods. 2 CSP, odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Podľa § 232 ods. 2 CSP, ak súd uložil v rozsudku povinnosť plniť, rozsudok je vykonateľný márnym uplynutím lehoty na plnenie, ak nie je ustanovené inak.

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona.